

המקנא פרק ראשון סוטה

ח.

עין משפט נר מצוה

מו א מיי פ"ג מהל' סוטה הל' ג סגן עשין ט
 מו ב מיי פ"ג מהל' עמוד הלכה ד
 מח ג מיי פ"ג מהל' כלי המקדש הל' א
 מח ד מיי פ"ג מהל' מחזורי כפרה הל' ב
 נ א מיי פ"ג מהל' סוטה הלכה ב
 נא ז מיי פ"ג מהל' טומאת נרעמ הל' ו
 נב ח מיי פ"ג מהל' עדים הלכה ט
 נג ט מיי פ"ג מהל' רוח הלכה ז
 י מיי ש' ופ"ח מהל' טומאת נרעמ הל' ו
 מהל' עדים הל' ט
 נד ב מיי פ"ג מהל' סנהדרין הלכה א
 סגן עשין קכ

ששם משקין את הסוטה. בתוספתא (פ"ח) שנה' (מלכה א ח) את אשר יתעב איש לרעהו ושאל צו אלה להאלותו וצא אלה לפני מנזק צבית הזה וכו' להרשיע רשע וצבית בנטה ולהלדיק לדיק [לתת לו כדקדמו שנהמר ואם לא נטמאה האשה וטהורה היא] ונקתה וזוהרה וזע היא עומדת ובזפניס והסכן עומד במזון שנהמר והעמיד הכהן את האשה לפני ה' האשה לפני ה' ואין כהן לפני ה':

אין משקין שתי סוטה באחת. נראה לפרש שיעמיד שתי סוטה צבית אחת להשקות אע"פ שאין שומות כאחת וכן רציעה ובתוספתא דפרה (פ"ג) תנא נמי אין שתי פרות נעשות אחת משנעשית אפר מציא אחרת ושורפה על גבה ותמינה וכו' היה חוסר צבית ג' לשחוט שני וצמיס כחמד כגון שני עולות או שני מטאות שיעמיד שניהן בעורה ושחוטו א' ואחר כך ישחוט השני והא דלמרי' צפ"ב דשחיטת חולין (דף כט: ושם) תזכרנה שלא יחא א' שחוט שני וצמיס מיייר שיתחון שני לוארין כחמד לזכר אכסור דלוארייתא אצל צבית ג' לא מיייר התם וצפ"ב נערה המאורסה (מדרס עג.) צנדרים צעי מהו שיפר אדם לשתי נשיו כחמד אותה דוקא או ללוו דווקא ופשיט להו מהכא:

איכא בינייהו רותתת. נראה דהוה נזיל למימר איכא בינייהו אשה אחרת שאינה סוטה לר' שמעון מומר לר' יהודה אסור להעמיד אצלה שום אשה צעיר נקנור (ה) דלמרי צפרק טרף צקלפי (יומא דף ע"ג:) דלפני נמי הכי רבי ורבי שמעון צקרו דוהוליא אותה דכתיב גבי פרה ואמר איכא בינייהו חמור דלרבי דלמרי אותה לצדה אסור להוליא עמה חמור: והא אין עושין מצות חבילות. תימה מאי פריך והלא אין עושין מצות חבילות ליכא אלא אכסור מדרבנן משום דמיחזי עליה כמשא ואינה פליגי בקראי:

באן בשני בהנים. רש"י פירש וכן גבי עבד צ"ד אחד ואזן אחד ותמינה והא טהרה צ"ב מנורעין דמי לשני עבדים של שני בני אדם: והב"ה אחוה בבגדיה. צפרק אלו הן הלוקין (מכות דף כג:) תניא נמי הכי חון הכנסת אוזו צנדינו כו' ונראה משום דכתיב צו ונקלה מזה לנולו בתוספתא (פ"ח) כהנים מטילים גרלות וכל מי שיעלה גורלו אפילו כ"ג יולא ועומד צד אוזו ואוזו צנדינו: והאם היה צבית נאה. אע"פ דגזירת הכתוב הוא שז ואל תעשה לאו מעיקר הוא כדליתא פ' האשה רבה (בבבא טז:): האיש נסקר ערום ואין האשה נסקרת ערומה. תימה מאי קשיא דרבנן אדרבנן והא מפרש טעמא צפרק נגמר הדין (סנהדרין דף ע"ג:) משום דכתיב אותו צלח כסותו ואין אותו צלח כסותה א"כ למה היה לנו לנולוה מאחר שהכתוב אומר שלא לנולוה אם היו מנולין אותה א"כ לנו עוקרין הכתוב צדיים י"ל צין לר' יהודה צין לרבנן לדמות לא צל אלא למעט על הכסות שלו הילכך לרבנן לא שמעון מה דרנה והרשות צד צית שלו לעשות כמה שיראו ובגמרא מפרש צנאי פליגי להכי קשיא דרבנן אדרבנן כיון דלא חיישינן להרזורים היה לנו לנולוה משום יסור:

וירגרו בה פרחי בהונה. תימה כיון דלאו חובה לאנשים לראותה יתלו סדין של צוך צינה לצין האנשים ויסתור שערה כדלמרי קרא ואי משום כהן המשקה אותה יתפון פניו לצד אחר והכי מני בספרי צהדיא ופרע את רשע האשה סדין של צוך פורש צינו לצין העם כהן פונה לאחוריו ופורעה כדי לקיים צה מצות פריעה ולרבי יהודה נמי נעשה כך ו"ל לר' יהודה אם היה פורסין סדין צינה לצין האנשים לא היה ניוול כל כך צפני הנשים כמו צלנשים שאין אשה צושה מפני מצותיה ולא יוסרו: גמירי אין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות. מקשי' מפרק אין דורשין (תגינה ה): דלמרי ערוות צין צפניו צין שלא צפניו נפיס יצרייהו ולא קשיא מידי דהתם ה"פ מאחר שרעה הערוה פעם אחת שוב מהרהר אחריה לעולם אפי' שלא צפניה אצל מחמת שרעה הנסקלת ערומה אינו מהרהר אחר אחת: ואחר

הסס קיימא. בלשכת הגזית כדקאמרת שיימינו עליה צ"ד הגדול ולשכת הגזית בעורה הייתה צדוקה וחזיה צחול כדלמרי ציומא פרק שני (דף כה): ומחסינן לה. מכל הר הצית לאחר שיימינו עליה: כדי ליינעה. ותדאג מן המיט

מסיעין היו את העדים. שמעדיס ערות נפשות וכשזדקדקין אותן היו מסיעין אותן מפניה לפניה ומלשכה ללשכה: לפני ה'. והוא הפתח שבו דרך כניסה ויציאה לכל צאי עורה: אקורבנייהו. כשמקריבים את קרבן קייניה לטהרם צלכילת קדשים ומזוה על האדם שיעמוד וישמור על קרבנו ונפקא לן בצפרי' ומשמרו להקריב לי צמועדו (במדבר כה) ומי שיכול לייכנס בעורה נכנס ואלו שלא היו יכולות מפני שהיו מחוסרות כפרה עומדות צחלל שער נקנור שלא נמקדש: וצין וצווס נמי. כשמקריבין א קרבניהם הן ממוסרי כפרה ואינן יכולין לייכנס: שלא יחא לצה גם צחצרה. שמה האחת עומדת על צוריה ואינה מודה לומר טמאה אני וחצרתה שהיא טמאה רואה את זו שאינה מודה וסוצלת את צושתה ולצה מתגבר עליה לעשות כמו זו ואינה מודה: לא מן הסס הוא זה. לא זהו הטעם שאמרת העיקר הנאמר צצבר: א. אוסה. והשציע אותה הסכה: ר"ש ייבז טעמי לקראי צצ"מ (דף קטו.) דקא אמר לא תחצל בגד אלנמה: צעיה נאמר ולא בעשירה דטעם המקרא שחס אמה ממשכנה ואתה חייב להחזיר לה ואתה נכנס שמרית ליעלו וערצית להחזירו משיחה שם רע צשכינותיה: מאי ציינייהו. צין רבי יהודה לרבי שמעון אי משום לצה גם צה ואי משום גזירת הכתוב: איכא ציינייהו. אשה שאנו רואים את שיהא רותמת מצימת המיט ואינה מודה למ"ד שלא יחא לצה גם צה זו אנו רואין שאין לצה גם צה ולמאן דלא דריש טעמא דקרא אלא גזירת הכתוב אין משקין עמה אחרת: ורופסה מי משקין. עמה אחרת נמי דאין לצה גם צה איכא משום עשיית מצות חבילות כדתיבא כו': חבילות חבילות. שנהרה כמי שהיו עליו למשאוי וממנה לפרק משאו: צכהן אחד. היו חבילות וכן לגבי עבדים לאגרוי צחצרהיהו. על ידי שרצו את זו ערומה מתגרה יכרם צנשים אחרות. גמירי. מסרות צדי מרצומי: דרבנן אדרבנן לא קשיא. צממיה. דשנית רבי יהודה ולא חיישת לשנויי דרבנן: ה

הגהות הב"ח
 (א) תוס' ד"ה איכא אכו נקנור רובי נמי אכור צפרק טרף וכו' ר' יהודה יהו שמעון וכו' לר' יהודה דלמרי אותה:

גלוין הש"ס
 גב' אין משקין שתי סוטה. עין נדרים דף עג ע"א: שם בסוף בבזון אהר. עין מג"ה סנהדרין ס"ק יא: שם ד"ה אדר"ה כ"ה. פסקים י"ז ע"א ממות כ"ד ע"א: רש"י ד"ה אותה והשביע אותה הבזון. צנדרים דף עג ע"א איכא צבית צכה ציימא משום שאמר והשקה אותה לצה (ובקרא לא כמיב אותה) ופי' ה"ן שם צין דכתיב והשקה צמפני ה' ה' כאלו כמיב אותה וא"כ האל נמי צמה דלמרי על צהן קרא אותה הינו על ידי מפי' ה' דוהשקה. אכל צה"ש שם וכן צפי המכונה צם רש"י איכא משום שנהמר והשקה לצה והינו ממדמי צמה צמפני ה' וא"כ י"ל דלמרי למר דקורא הש"ס זה צלשון אמר קרא אותה מש"ה פי' רש"י האל דהינו קרא והשציע אותה והוה האל ציימא שנהמר והעמיד אותה הסכן והינו ע"כ ממדמי והעמידה צמפני ה' הוא הוה כאלו כמיב אותה וקשה אמאי ננה ממחי דמשורש צביתא שנהמר והשקה ובציוי כתיב ג' ח"ה סוף הספר צלשונותיו והרמב"ם חבד דל"ל צמפני ה' והקריב אותה. וא"כ י"ל דהרמב"ם ס"ל צביתא דהא דנקט אמר קרא אותה הינו קרא

שלא יתנו הרואין את לבס צה: האיש מכסין אוסו. כשנסקל: פרק אחד. חתיכת בגד מלפניו ושאר כל גופו ערום: שנולה ערוה. אחוריה ופניה צבית הצשת נראה משני צדדין: הלא היינו טעמא דר' יהודה שמה האל מצ"ד ונאה. שטהורה תמלא ולא יצדוקה המיט ויתגרו צה ויהיו רודפים אחריה כל ימיה: פרחי כהונה. נקט על שם שהיו מנזיין בעורה יותר משאר העם: ופי' טימא אחי לאגרוי צחצרהיהו. על ידי שרצו את זו ערומה מתגרה יכרם צנשים אחרות. גמירי. מסרות צדי מרצומי: דרבנן אדרבנן לא קשיא. צממיה. דשנית רבי יהודה ולא חיישת לשנויי דרבנן: ה

תורה אור השלם
 1. והעמיד הבזון את האשה לרעהו ופירע את ראש האשה ונתן על צפייה את מנחת הקרבן מנחת קפאת הוא ובזי הבזון יקחו מי הקריים הקאריים:
 2. והעמיד הבזון הקטורה את האיש והשקה אותה לפני פתח אהל מועד:
 3. והשביע אותה הבזון ואמר אל האשה אם לא שכת איש אחר ואם לא שפית טמאה תחת אישך ודבק ממך הקריים הקאריים האלה:
 במדבר ה ט

מוסף רש"י
 מסייעין את העדים. קודם קבלת עדות ממקום למקום ומשלה לחדר, כשצלו להעיד אומרים להם לא נקבל כלן אלא וכן משם למקום אחר (סנהדרין לב.) שלא יחא לצה גם בחבירתה. והואיל וס לה מצירתה, אומרת עמה צכ אס אשמה גם אפי' (נדרים עג.) חבילות חבילות. למיחו עליה כמשא (רש"י) חייש להרהורא. שמה ימנו בה ותימא ויולו ליה הרהורא (סנהדרין סח.) פרק אחד. כולמר טעם ממנו לערוה נכנס ואלו שלא היו יכולות מפני שהן מחוסרות כפרה עומדות בחולל שער נקנור שלא נתקדש ל"ה. מסכן אותו פרק אחד כשנסקל חתיכת בגד מלפניו. ויתגרו בה פרחי כהונה. פ"ה פרחי כהונה לא דוקא אלא נקט אותם על שהן מצויין בבודה ויתר משאר בני אדם: